

DE CRIME COMPAGNIE

VERGETEN
GROND

Anne Nicolai

Ver van de bewoonde wereld slaat

DE CRIME COMPAGNIE

ANNE NICOLAI

Vergeten grond

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2015 Anne Nicolai

Omslagontwerp Cunera Joosten

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © Veronica Gradinariu / Trevillion Images

Foto auteur Vicky Keulen, Photogravics.nl

ISBN 978 94 6109 101 7

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Desert Places
by Robert Frost

*Snow falling and night falling fast, oh, fast
In a field I looked into going past,
And the ground almost covered smooth in snow,
But a few weeds and stubble showing last.*

*The woods around it have it--it is theirs.
All animals are smothered in their lairs.
I am too absent-spirited to count;
The loneliness includes me unawares.*

*And lonely as it is, that loneliness
Will be more lonely ere it will be less –
A blanker whiteness of benighted snow
With no expression, nothing to express.*

*They cannot scare me with their empty spaces
Between stars – on stars where no human race is.
I have it in me so much nearer home
To scare myself with my own desert places.*

Proloog

Langzaam, als in slow motion, zie ik de telefoon uit mijn handen vallen op de donkerbruine tegels van de hal. Robs laatste woorden sterven weg als het toestel met een klap de grond raakt en openspringt. De oplaadbare batterijen rollen eruit en ik zie stukjes plastic wegschieten. Weg verbinding. Mijn ogen zijn alweer gefixeerd op het raam naast de voordeur. Daar zag ik het. Daar zie ik ze nog, twee donkere ogen die me aanstaren met een intensiteit waardoor de koude rillingen over mijn rug lopen. Het kan niet waar zijn. Ik knipper en kijk nog eens. De ogen zijn weg.

Ik roep Heleen. Mijn stem breekt, de laatste lettergreep komt eruit als een piepgeluid, alsof mijn keel door iemand wordt dichtgeknepen. Nog een keer roep ik, ditmaal iets harder. Er komt geen antwoord. Ik vraag me af hoe laat het is. Na het eten ben ik het werk van mijn brugklas gaan corrigeren en moet halverwege ingedommeld zijn. Rob vertelde dat het al ochtend was in Shanghai. Zei hij nou dat het daar zeven uur was? Dan zou het hier twaalf uur 's nachts zijn. Zo lang heb ik toch niet liggen slapen? Met wankele passen loop ik naar de voordeur en tuur door het raam. Buiten brandt alleen de lamp van de tuinverlichting, die een blauwachtig schijnsel werpt over het grasveld en het tuinpad. Er is niemand te zien. Geen mens. Geen jongetje. Niets. Ik moet het me verbeeld hebben.

Dan hoor ik een harde klap, alsof een deur dichtwaait. Alle haren op mijn armen staan overeind, terwijl daar geen reden voor is. Waarschijnlijk heeft Heleen de achterdeur niet goed afgesloten – hij klemt – en heeft de wind er vat op gekregen. Ik verman mezelf en loop door de

gang naar achteren. Koude lucht komt me tegemoet en als ik het licht aanknip zie ik dat de buitendeur, die naar de achtertuin leidt, op een kier staat. Wat vreemd dat hij niet helemaal dicht is. De klap die ik hoorde was zo hard, dat je zou verwachten dat de deur in het slot zou zijn gevallen. Als ik dichterbij kom, zie ik de reden. De bovenste knip, een veiligheidssluiting die ik graag op de deur wilde hebben, is omhoog gedraaid, waardoor de metalen pin een stuk uitsteekt. Ik draai de knip terug zodat ik de deur kan sluiten. Ik zie dat hij de buitenkant van de deurpost geraakt heeft. Het witgeverfde hout is over een lengte van zeker vijf centimeter versplinterd. Fijn is dat.

Zuchtend inspecteer ik het kozijn. Gelukkig is de rest van de deurstijl nog heel. Dat mag Rob oplossen als hij weer thuis is. Ik doe de deur goed dicht en vergrendel hem met de knip.

Terug in de hal constateer ik dat de telefoon niet meer te redden is. Als ik probeer de batterijen terug te stoppen in het toestel zie ik dat het metalen clipje is afgebroken waarmee de batterijen normaal contact maken. Boven hebben we nog een tweede telefoon liggen, die we kunnen gebruiken totdat we een nieuwe hebben gekocht.

Ik mik de restanten van het toestel in de pedaalemmer in de keuken en kijk op de klok. Het is halfeen.

Als mijn mobiel piept, schrik ik weer op. Zenuwpees, denk ik bij mezelf, terwijl ik de telefoon uit mijn handtas vis. Het is Rob.

‘Wat gebeurde er?’ vraagt hij meteen. ‘Ik hoorde je gillen en toen was je ineens weg.’

‘Ik liet de telefoon vallen,’ mompel ik.

‘Wat was er dan aan de hand? Waarom gilde je zo?’

Ik twijfel. Moet ik het hem vertellen? Straks denkt hij dat ik gek ben.

‘Wat was er nou?’ dringt hij aan. ‘Is alles goed met Sofie?’

‘Ja hoor,’ zeg ik snel. ‘Ze slaapt. Het is midden in de nacht hier, Rob.’

‘Maar waarom gilde je dan?’

‘Ik was bezig in de keuken,’ lieg ik. ‘Met de telefoon tussen mijn oor en schouder geklemd. En toen viel hij. Niet handig hè?’

‘Dat is inderdaad niet handig,’ beaamt hij. ‘En waarom nam je je mobiel niet op? Ik heb je zeker vijf keer gebeld.’

'Ik was aan het werk, ik heb hem niet gehoord,' zeg ik.

'Dan laat ik je verder werken, vergeet je niet te slapen vannacht?'

Vanuit de garage klinkt gekraak. O, jakkes. Ik tuur door het keukenraam naar buiten, maar kan bij het schaarse licht van de tuinlamp niet veel zien.

'Rob, er is iemand in de garage,' zeg ik. 'Niet ophangen!' Maar het is al te laat. De verbinding is verbroken. Met knikkende knieën loop ik naar de garage en knip het licht aan. Mijn hart klopt in mijn keel, voor niets, want er is niemand behalve ikzelf. Net als ik de garage verlaat schrik ik van de deurbel. Er staat iemand aan de voordeur! Het is na middernacht, dat kan helemaal niet. Langzaam loop ik erheen. Naar het raam ernaast durf ik nauwelijks te kijken, toch doe ik het. Tot mijn opluchting zie ik de vreemde ogen niet meer. Dan is het echt mijn verbeelding geweest die me parten heeft gespeeld. Voorzichtig, alsof de glazen ruit me kan beschermen, kijk ik naar buiten. Er staat niemand. Helemaal niemand. Maar wat ik op de grond zie doet mijn hart overslaan. Een spoor van grote voetstappen loopt over het tuinpad naar de voordeur. Ik zie kluiten natte donkere aarde op de grijze tegels. Ze maken grote modderige vlekken. Vies. Smerig. Vlak voor de deur houdt het voetspoor op. Het houdt eenvoudigweg op. En er is geen mens te zien. Het lijkt wel alsof iemand tot aan de deur is gelopen, heeft aangebeld en toen in rook is opgegaan.

1

Nog nooit ben ik zo zenuwachtig geweest voor een gesprek. Gek eigenlijk, ik ben tweeëndertig, ik werk al jaren in het onderwijs en ik heb dit vaker gedaan. Het is niet eens het eerste gesprek dat ik op deze school voer want de eerste ronde heb ik al achter de rug. Na het sollicitatiegesprek met de conrector en de vakgroepvoorzitter volgt nu een onderhoud met de rector. Ik heb een eerstegraads bevoegdheid en voldoende werkervaring. Toch merk ik dat ik mijn handen nauwelijks stil kan houden en aan de nagel van mijn rechterwijsvinger zit bijna geen wit meer. Dat ik bij een compleet nieuwe school solliciteer, voor een functie in de onderbouw van vmbo en havo in plaats van bij het gymnasium, is daar misschien debet aan. Misschien ligt het er ook aan dat ik hier in de omgeving helemaal niemand ken. Op mijn oude school was dat anders. Vanuit mijn opleiding liep ik stage op een klein stedelijk lyceum en toen ik afstudeerde vroeg de rector me of ik niet wilde blijven. Er ging een collega met pensioen, die uren kon ik mooi overnemen. Voor de vorm schreef ik een brief, kwam op gesprek en werd prompt aangenomen. Het idee dat ik afgewezen zou kunnen worden, was ondenkbaar.

Engels kun je overal geven, of je nu in de Randstad woont of in de provincie, dus toen Rob promotie kreeg en naar een andere vestiging werd overgeplaatst, was van meet af aan duidelijk dat ik zou meeverhuizen en een nieuwe baan zou zoeken. Rob, mijn bijna twee meter lange blonde studievriendje, heeft zich in de afgelopen tien jaar van een alternatieve langharige hardrockfan tot een kort-

geknipte accountmanager bij een multinational die halffabricaten produceert ontpopt. Hij werkt veel uren, heeft zijn jeans verruild voor een strak maatpak en hij schiet als een raket langs de carrièreladder omhoog. Hij is goed met mensen en hij kan heel overtuigend zijn. Dat is een grote pre, in elke functie.

Robs nieuwe standplaats bleek tweehonderd kilometer verwijderd van huis, dus we moesten snel verhuizen.

‘Het wordt prachtig,’ zei hij. ‘Rondom Venlo heb je zoveel leuke dorpjes, het is er nog echt landelijk. Voor Sofie is dat straks ook fantastisch.’

We hadden niet veel tijd om huizen te bekijken, en het bleek ook niet nodig. Op internet zocht ik naar geschikte woningen en vond een oude boerderij uit het begin van de vorige eeuw, die helemaal gerenoveerd was. Achtduizend vierkante meter grond eromheen, voor een prijs waarvoor je in Haarlem net een twee-onder-een-kapper kunt krijgen. We maakten een afspraak met de makelaar en binnen een week was het beklonken. Ik was verkocht toen ik bij de bezichtiging ontdekte dat het huis niet alleen een ouderwetse keuken had, maar ook een ruime kelder. Zelfs het schoorsteenhek, waarin vroeger de hammen gerookt werden, was nog intact. Sofie dartelde rond in de tuin, terwijl Rob nog opmerkte dat het huis toch wel afgelegen lag. Buiten de dorpsgrenzen, vlak naast een weiland en een stuk bos, met een boomgaard en een oude paardenstal, op vergeten grond.

‘Als ik ergens heen moet pak ik toch de auto,’ zei ik. ‘Of ik nu twee kilometer moet rijden of vijf, dat maakt niet zoveel uit.’

‘Hoe moet dat dan straks, als Sofie naar school gaat?’ vroeg Rob.

‘Ach dat zien we dan wel,’ had ik geantwoord. ‘Zo’n kans krijgen we nooit meer. En bedenk je eens, we kunnen elke dag in het bos gaan wandelen met Sofie. Als ze straks groter wordt, hebben we zelfs ruimte om een paard te stallen. Dan kan ik met haar gaan rijden.’

‘Zorg er dan wel voor dat je deze zomer weer werk vindt,’ zei hij. ‘Het is hier zo afgelegen, alleen thuis zitten is niet goed voor je.’

‘Het lijkt me juist heerlijk om even tot rust te komen met Sofie,’ zei ik. ‘We kunnen het ons financieel toch veroorloven?’

‘Herinner je je twee jaar geleden niet meer?’

‘Toen was ik in de rouw.’

‘Het thuiszitten deed je geen goed, de arbo-arts én je...’ hij pauzeerde even, ‘eigen arts zeiden dat thuiszitten niet goed voor je was.’

‘Oké dan,’ gaf ik toe. ‘Dan zoek ik een baan. Wel parttime hoor. Zolang we maar hier gaan wonen.’

Ik was verliefd op het huis. Ik ben het nog steeds.

En nu zit ik dus in een lege schoolhal. Ik ben door de receptioniste naar een bankje gestuurd waarop ik wacht tot de rector me komt halen. De wijzers van de klok boven de trap geven kwart over vier aan. Er zijn nauwelijks nog leerlingen in het gebouw. Twee jongens vegen de gang. Corvee. Ze praten zachtjes met elkaar, in dialect. Af en toe vang ik een woord op dat ik herken, maar het grootste deel van hun gesprek ontgaat me. Ik hoop dat het niet al te lang meer gaat duren. Mijn afspraak was om vier uur, en ik heb met moeite oppas kunnen vinden voor Sofie, om vijf uur moet ze naar de tandarts dus dan moet ik thuis zijn.

‘Mevrouw Merckx? Vermeulen, aangenaam.’ Ik kijk op en zie een man van achter in de vijftig met kort grijs haar, kalend. Als ik opsta om hem een hand te geven, besef ik dat ik bijna een kop groter ben dan hij. Als ik dat had geweten, had ik platte schoenen aangetrokken. Met mijn tas onder mijn arm loop ik achter hem aan naar zijn kantoor. De plavuizen zijn glad, ik moet goed opletten hoe ik mijn voeten neerzet op deze rothakken om niet uit te glijden. Een van de vegende jongens kijkt op, als we langs hem lopen. Hij zegt iets onverstaaibaars. Ik glimlach naar hem.

Het kantoor van de rector is een mooie, open ruimte.

‘Gaat u zitten,’ zegt hij, naar een bruine leren fauteuil gebarend. ‘Koffie?’

Ik bedank beleefd. Als hij koffie moet gaan halen kost me dat alleen maar meer kostbare tijd. Hij gaat tegenover me aan zijn bureau

zitten en pakt een brief van de stapel papier die op de rechterhoek van de schrijftafel ligt.

‘U komt voor de positie van docente Engels,’ zegt hij hardop, waarschijnlijk meer tegen zichzelf dan tegen mij. ‘Eens kijken...’

Het kwartier dat daarop volgt, nemen we mijn werkervaring door, stelt hij vragen over mijn vorige werkgever, wil weten waarom ik mijn baan daar heb opgezegd en vraagt hij tot slot hoe stevig ik in mijn schoenen sta. Gelukkig spreekt hij Standaardnederlands.

‘Onze 3 havoklassen zijn niet gemakkelijk,’ zegt hij. ‘U weet waarschijnlijk dat deze groep in het algemeen lastig is, als u hier zou komen werken zult u merken dat de leerlingen op onze school geen uitzondering op deze regel vormen, integendeel.’

Ik knik. ‘Ik heb in mijn opleiding op een vmbo-school stage gelopen,’ zeg ik. ‘En gymnasiasten kunnen trouwens ook knap lastig zijn.’

‘Zeker, zeker,’ zegt hij. ‘Ik wil alleen dat u weet waar u aan begint. Wij verwachten van onze docenten ook een bepaalde mate van flexibiliteit.’

‘Vanzelfsprekend,’ zeg ik.

Hij stelt nog een paar vragen over mijn ambities, wil weten of ik met de op school gebruikte leergangen bekend ben en stelt dan voor om me een korte rondleiding te geven door het gebouw. Ik kijk op mijn horloge. Bijna kwart voor vijf. Ik heb zeker tien minuten nodig om thuis te komen, als ik alle stoplichten mee heb. Eigenlijk heb ik er geen tijd voor en het voegt weinig toe. Een klaslokaal is een klaslokaal, tussen Haarlem en Venlo zal daar niet veel verschil in zitten. Toch durf ik niet te weigeren. Hij verwacht flexibiliteit. Wat voor indruk zal ik maken, als ik nu al aangeef dat ik vanwege mijn dochter naar huis moet. Rob is er op zijn vroegst om zes uur, halfzeven. Als hij er had kunnen zijn dan had ik helemaal geen oppas nodig gehad. Ik loop achter meneer Vermeulen aan en knik beleefd als hij me de klaslokalen een voor een laat zien.

De oppas die nu bij Sofie is, komt via de oppascentrale. Eigenlijk wilde ik geen oppas, maar Gemma is een kordate vrouw van in de

veertig. Haar eigen kinderen zijn het huis uit. Ik kan me niet voorstellen dat ze Sofie alleen zou laten als ik er nog niet ben, dus ik gok erop dat deze rondleiding snel ten einde zal lopen. Ik wil deze baan zó graag hebben, ik moet gewoon weer gaan werken. Sociaal gezien is het bittere noodzaak. Vriendinnen heb ik hier nog niet kunnen maken. Iedereen die ik ken, al mijn oud-collega's, wonen in en rondom Haarlem en Eva, mijn beste vriendin, is een paar jaar geleden naar de Verenigde Staten verhuisd. Hier heb ik helemaal niemand.

‘En dit zijn de technieklokalen.’

Mijn hemel, hoe lang moet dit nog duren? Op de klok boven aan de muur zie ik dat het inmiddels vijf uur is. Hij wijst verder de gang in en lijkt geen aanstalten te maken om de rondleiding te beëindigen. Ik voel mijn telefoon trillen in mijn tas en kijk zenuwachtig naar de uitgang. Dan komt er een vrouw op ons af gelopen, het is de receptioniste die me een uur geleden ontvangen heeft. Ze zegt iets in het Limburgs, ik versta er geen woord van. De rector antwoordt, ook in het voor mij onverstaaenbare dialect en kijkt dan op zijn horloge. Hij zegt nog iets tegen de receptioniste en keert zich dan naar mij.

‘Het spijt me,’ zegt hij. ‘Ik heb nu een andere afspraak. Dank u voor uw sollicitatie, u hoort nog van ons.’ Hij geeft me een hand, draait zich om en loopt weg.

De receptioniste glimlacht naar me. ‘Excuseer,’ zegt ze. ‘Het is altijd druk hier, dat begrijpt u wel hè? Ik zal u de uitgang wijzen.’

Nu spreekt ze gewoon Nederlands, weliswaar met een zwaar accent, maar toch goed verstaanbaar. Waarom kon ze dat zojuist niet? Ze moet gehoord hebben dat ik niet uit deze streek kom en ze gaat er nu blindelings van uit dat ik geen dialect versta. Had ze dan niet het fatsoen op kunnen brengen om in mijn bijzijn ook gewoon Nederlands te spreken?

‘Zo gaat dat nu eenmaal,’ hoor ik Rob tegen me zeggen, want het is niet de eerste keer dat ik dit meemaak. ‘Als wij in het gezelschap van buitenlanders zijn doen we ook moeite om hun taal te spreken,

maar binnen de kortste keren schakelen we onderling toch ook over op het Nederlands? Vaak doe je dat onbewust. Ook al spreek je nog zo perfect Engels of Frans of Duits, onderling gebruik je automatisch je moedertaal.'

Ik weet dat hij gelijk heeft. Ik weet ook dat dit niet de laatste keer is dat dit me zal overkomen. Ik moet ervoor zorgen dat ik dat dialect zo snel mogelijk onder de knie krijg, dat is de enige manier om aansluiting te vinden.

Pas als ik in mijn Ford Ka zit, durf ik mijn telefoon tevoorschijn te halen. Drie gemiste oproepen en twee ongelezen berichten. Ik kan wel raden van wie ze zijn. Ik klik mijn toestel in de carkit en draai zo snel ik kan de weg op. Dan bel ik naar huis.

Na één keer overgaan wordt de telefoon al opgenomen.

'Met de oppas van familie Merckx,' hoor ik Gemma zeggen.

'Het spijt me,' begin ik. 'Het verkeer stond compleet vast, er was geen doorkomen aan, ik ben er bijna.'

'Ik moet nú weg. Ze zitten op me te wachten. Ik kan niet zomaar wegblijven.'

'Niet weggaan, ik ben er binnen twee minuten,' lieg ik.

Ik hoor haar zuchten. 'Ik wacht wel.'

Tien minuten later rijd ik het erf op en parkeer de auto naast de schuur. Gemma komt naar buiten gelopen, met Sofie op haar arm.

'Mama!' gilt Sofie blij. 'Mama trug.'

Gemma duwt Sofie in mijn armen en loopt naar binnen om haar tas te pakken.

'Dat is dan vijftien euro,' zegt ze.

Ik kijk verbaasd. We hadden vijf euro per uur afgesproken, ik ben om halfvier van thuis vertrokken. Uiteindelijk ben ik nog geen twee uur weggeweest.

'Als ik langer moet blijven reken ik dubbel,' zegt ze.

'Dat hadden we niet afgesproken.'

'Kwart over vijf hadden we ook niet afgesproken.'

Zuchtend zet ik Sofie neer, die zich gelijk aan mijn been vast-

klampt, en ik pak mijn portemonnee uit mijn handtas. Een tientje had ik al apart in het zijvak gestoken. Na enig zoeken vind ik vijf losse euromunten, die ik aan Gemma overhandig.

‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Ik kon er echt niks aan doen.’

‘Wat mij betreft was dit meteen de laatste keer,’ zegt ze bits. ‘Je dochter is een lief meisje, maar ik houd er niet van als mensen zich niet aan hun afspraken houden. Ik heb ook verplichtingen, die kom ik wél na.’

Ze steekt het geld in haar zak en stapt haastig in haar auto. Een paar tellen later rijdt ze in haar rokende hatchback het pad af. Eigenlijk ben ik blij om haar laatste opmerking. Zij komt in ieder geval niet meer terug.

Als ik goed en wel binnen ben, zie ik dat het al bijna halfzes is. Soffie hangt jengelend aan mijn been. Haar vreugde me te zien is verdronken door honger dus ik moet er nu voor zorgen dat ik snel iets op tafel zet.

‘Nog eventjes spelen,’ zeg ik. ‘Mama zal spaghetti maken.’

Meestal doet ze wel wat ik zeg, maar nu maakt de honger haar vervelend.

‘Nee nu,’ zegt ze. ‘Fie etc.’

Ze praat nog niet zo lang, sinds een paar maanden zegt ze haar eigen naam en halve woordjes. Als het om alledaagse dingen gaat zoals eten en slapen verstaan we haar, bij al het andere is er geen touw aan haar gebrabbel vast te knopen. Ik neem haar mee naar de woonkamer en zet Sesamstraat aan.

‘Een kwartiertje,’ zeg ik, en ik ren terug naar de keuken. Op het aanrecht zie ik de koek met krenten die ik voor haar had klaargelegd nog onaangeroerd liggen. Heeft ze helemaal niets gegeten dan? Gemma had toch instructie gehad om haar om vier uur wat te eten en te drinken te geven?

Snel laat ik een pan vollopen met heet water en zet er een stevige handvol spaghetti in. Tijd om vlees te ontdooien heb ik niet, vandaag eten we vegetarisch. In de koelkast vind ik nog een zak

gesneden groente, die ik in de wok mik met een scheut olijfolie. Onderwijl trek ik verschillende laden open. Waar had ik de pastasaus nou gelaten? We wonen hier nu twee weken en ik ben nog steeds niet gewend aan deze keuken. Op den duur gaat hij eruit, we willen een kookeiland en Rob heeft me een echte Amerikaanse koelkast beloofd. Tot die tijd moeten we het met de huidige keuken zien te doen, die echt heel mooi is, ik kan alleen niets vinden. Alle laden zijn klein en lijken op elkaar. Doe mij maar één grote voorraadkast. Uiteindelijk vind ik de sugo in de kast met de theedoeken en de citruspers. Ik pak de pot en loop terug naar het fornuis.

‘Mama!’ roept Sofie. Ze klinkt angstig. Is er iets gebeurd? Van schrik laat ik de pot uit mijn handen vallen. Met een luide klap spat hij op de bruine plavuizen in scherven uiteen. Rode spetters pastasaus vliegen in het rond, bedekken de vloer, de witte kastdeurtjes en ook mij. Overal ligt glas, vermengd met tomatenpuree.

‘Pot vallen,’ zegt Sofie lachend. Ze staat in de deuropening en kijkt naar de ravage.

‘Fie jelp.’

Ik zie dat ze naar me toe wil komen want ze tilt haar voetje op en zet een pas vooruit.

‘Sofie, nee!’ gil ik. ‘Niet helpen!’

Ze heeft geen schoenen aan, die staan keurig onder de kapstok, en bij elke pas kan ze in een glasscherf trappen. Ik ren naar haar toe, althans, dat probeer ik, en realiseer me te laat dat ik mijn nette schoenen nog aan heb. Mijn hakken van zeven centimeter blijken niet gemaakt voor de tegelvloer die nu glad is door de tomatenprut. Ik voel de grond onder mijn voeten verdwijnen en ga languit. Een scherpe pijn doordringt mijn dijbeen en ik schreeuw het uit.

‘Mama fal, Fie jelp,’ zegt Sofie.

Ik maak een afwerend gebaar met mijn hand dat ze in de woonkamer moet blijven en verbijt de pijn. Voorzichtig krabbel ik overeind en bekijk mijn been. Mijn rok is kapot, ik ben in een grote glasscherf gevallen die zich door de stof in mijn dijbeen heeft geboord. Ik voel eraan, bang dat het nog meer pijn zal doen als ik hem

eruit haal. Gelukkig komt hij gemakkelijk los. Bloed stroomt langs mijn knie naar beneden.

‘Daar blijven Sofie,’ gil ik. ‘Mama komt er zo aan.’

Ik moet de bloeding stelpen en zie aan de wond dat hij gehecht zal moeten worden. Verdorie, ik weet niet eens waar het ziekenhuis is. In de stad waarschijnlijk. Hoe kom ik daar? Ik kan voor zoiets toch geen ambulance bellen?

Snel draai ik het gas uit. In de kast vind ik een schone theedoek, die ik een keer extra dubbelvouw en dan hard op de wond druk. Van het aanrecht pak ik de koek met krenten en geef hem aan Sofie, zodat ze vast wat te eten heeft.

‘Kom maar met mama mee,’ zeg ik tegen haar. Ik probeer mijn stem kalm te laten klinken, zodat ze niet bang wordt. ‘Wat was er nou?’

‘Dáár,’ wijst ze. ‘Papa.’ Ze wijst naar het raam. Ik kijk, maar zie niets.

‘We gaan samen Sesamstraat kijken totdat papa thuiskomt.’

Sofie klimt zelf op de bank en ik ga naast haar zitten. Als ik achterom kijk, zie ik dat er een rood spoor loopt van pastasaus en bloed, vanaf de keuken naar waar ik zit. Waarschijnlijk is de bank, hij is van stof, geruïneerd. Voorzichtig til ik mijn linkerbeen op en kijk eronder. De witte stof van de bank zit onder de rode vlekken. Ik voel het bloed in mijn aderen kloppen en de pijn, die ik de afgelopen minuten onderdrukt heb, wordt heftiger. Ik probeer hem toch te negeren en richt me op Sofie. Met een arm om haar heen kijk ik samen met haar naar Bert en Ernie, zonder me om de ravage in de keuken te bekommeren. Zo vindt Rob ons, als hij tien minuten later thuiskomt.

‘Karine, wat heb je nou gedaan?’ roept Rob uit, als hij me bloedend op de bank ziet zitten. Hij is doortastender dan ik, zoekt op zijn telefoon het adres van de dichtstbijzijnde eerstehulp post op, zet Sofie en mij in zijn Audi en rijdt ons erheen. ‘De keuken kan wel wachten,’ zegt hij. ‘Je gaat nu toch niet meer koken, we halen wel wat.’

De noodarts is vriendelijk. Hij lacht naar me als ik me verontschuldigd voor mijn onhandigheid.

‘Mevrouw, u moest eens weten wat voor soort ongelukken we hier dagelijks voorbij zien komen. Zo te zien valt het bij u wel mee.’

Hij controleert of er geen glassplinters in mijn been zijn achtergebleven en maakt de wond schoon.

‘Wat gaat u doen?’ vraag ik.

‘Het moet gehecht worden.’

Mijn maag krimpt samen en ik moet me met beide handen aan de onderzoekstafel vasthouden om niet om te vallen.

‘Ze heeft een naaldenfobie,’ zegt Rob verontschuldigend.

‘De snee is niet zo diep, ik kan proberen hem met wondlijm dicht te maken. Daar komt geen naald aan te pas.’ Hij lacht me vriendelijk toe.

Dankbaar lach ik terug. Toch sluit ik mijn ogen, als hij de snee dichtplakt. Toen ik klein was, ik zat nog op de basisschool, ben ik een keer in een naald gestapt. Mijn moeder was bezig met naaiwerk en had hem per ongeluk laten vallen. De naald stak recht uit het tapijt, ging dwars door mijn voet heen en brak af. Ik herinner me niet eens meer hoe we in het ziekenhuis zijn gekomen of hoe hij eruit is gehaald, alleen dat het ongelofelijk veel pijn deed. Sindsdien ben ik als de dood voor naalden. Tegen de typische ziekenhuislucht ben ik ook slecht bestand. De ruimte stinkt naar ether en ik voel me snel duizelig worden.

‘Mama au,’ zegt Sofie. Er staan tranen in haar ogen.

Rob trekt haar op schoot en aait haar over haar rug. ‘De dokter gaat mama beter maken,’ zegt hij.

Als we weer buiten staan, belt Rob de chinees in het dorp om te reserveren en om halfacht zitten we aan tafel, zij het niet in onze eigen keuken. Trek heb ik niet.

‘Hoe ging je sollicitatie eigenlijk?’ vraagt Rob me.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het was vreemd, de mensen reageren zo anders hier. Maar ik kreeg een hele rondleiding, dus ik denk wel goed.’

‘Hoe ging het met Sofie?’ vraagt hij. ‘Als je de baan krijgt, zullen we vaker oppas nodig hebben.’

‘Ik denk niet dat Gemma nog terugkomt,’ zeg ik. ‘Ze hadden me verteld dat het gesprek een halfuur zou duren. Ik stond pas na vijven buiten en Gemma moest weg. Ze was woest.’

‘Misschien moeten we gaan nadenken over een kinderdagverblijf,’ zegt hij. ‘Bij een oppas ben je toch afhankelijk van één persoon. Als die niet kan of ziek wordt, hebben we een probleem.’

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik. In Haarlem ging Sofie naar een kinderdagverblijf waar ze het erg fijn had. Natuurlijk zou ik haar liever helemaal niet afgeven. Rob is daar veel makkelijker in.

‘Voor de vader ligt dat toch anders,’ zei mijn moeder destijds, toen ik zwanger was van Sofie. ‘Jij krijgt drie maanden verlof, hij gaat een paar dagen na de bevalling weer gewoon aan het werk.’

Ik mis mijn moeder. Toen ik drie maanden zwanger was van Sofie kreeg ze de diagnose longkanker. Zomaar, vanuit het niets. Ze rookte niet eens. Toen Sofie net vijf weken oud was overleed ze, en ik mis haar nog dagelijks. Een moeder zonder moeder. Ik vind het verschrikkelijk dat Sofie zich haar oma later niet zal herinneren.

Met mijn vader heb ik geen contact meer sinds ik veertien was en hij zich van mijn moeder liet scheiden. Van de ene op de andere dag was hij weg. Waarom heb ik nooit begrepen. Hij kwam nooit langs, hij belde niet, stuurde zelfs geen verjaardagskaart naar mij, zijn enige kind. Totdat hij het lef had om ineens op de begrafenis van mijn moeder te verschijnen. Een tante had hem ingelicht. Hij wilde met me praten, zei hij. Ik antwoordde dat hij beter met een hulpverlener kon gaan praten als hij zijn verhaal kwijt wilde. Nog één keer probeerde hij het, toen Rob bij me kwam staan met Sofie op zijn arm. ‘Ze is tenslotte ook mijn kleinkind,’ zei hij. Ik schudde mijn hoofd en antwoordde dat hij voor mij al ruim vijftien jaar geen vader meer was. Hoe kon hij dan haar opa zijn? Nee, dat wilde ik Sofie niet aandoen. Sofie heeft een opa en een oma, Robs ouders. Zij wonen in Frankrijk, dus een opa en oma om op te passen hebben we niet.

We eten niet lang, Sofie begint moe te worden en speelt met een sliert bami. Als ze begint te jengelen, rekenen we af.

's Avonds thuis, als Rob en ik samen de bende in de keuken hebben opgeruimd en we naast elkaar op de bank zitten – over de vieze vlek heb ik snel een plaid gegoooid – denk ik nog na over wat hij gezegd heeft. Een kinderdagverblijf lijkt me het beste. Daar leert Sofie zich in een groep kinderen te handhaven en ze hebben duidelijke protocollen om de veiligheid te garanderen. Nou ja, ik ga er wel over nadenken als het echt gaat spelen. Nu is er nog niks aan de hand, want die baan krijg ik toch niet.

Zaterdagochtend. Verbaasd staar ik naar de brief die ik zojuist uit de envelop gehaald heb. Ik heb de baan wel. Per 1 augustus ben ik aangenomen als docente Engels. In de praktijk houdt dat in dat ik eind augustus begin met lesgeven. De tijd daarvoor kan ik gebruiken om me in te werken en er zal ook vergaderd worden. Twaalf uur, vier klassen, dat is een halve baan. De overige uren kan ik thuis invullen met het voorbereiden van lessen en corrigeren. De brief bevat een arbeidsovereenkomst en een uitnodiging om contact op te nemen met de roostermaker.

Ik slaak een kreetje en ren naar Rob, die in zijn werkkamer achter zijn laptop zit. 'Ik ben aangenomen!' gil ik.

Verbaasd kijkt hij me aan en staat op. Ik vlieg in zijn armen.

'Hebben ze gebeld?' vraagt hij.

'Nee, een brief met een contract.'

'Vreemd,' zegt Rob. 'Maar wel fijn! Je gaat weer een lading pubers de genoegens van Shakespeare en Lord Byron bijbrengen?'

Ik knik. Drie weken alleen met Sofie in huis waren precies genoeg. Nu voelen ze als een soort vakantie, waaraan gelukkig een einde komt.

'Wanneer begin je?' vraagt Rob.

'In augustus.'

Ik zie hem snel rekenen.

'Dan kunnen we in juli nog een paar weken op vakantie?'

‘Ja, als we maar voor 1 augustus terug zijn. Hoeveel dagen heb je?’
‘Ik kan er tien vrijmaken,’ zegt hij. ‘We zouden de laatste twee weken van juli kunnen gaan, dan heb je van tevoren nog drie weken om hier het huis op orde te krijgen en wat te regelen voor Sofie.’

Mijn ogen glijden over de boekenkast, het bureau en de grote stoel met leeslamp in de hoek. Deze kamer, Robs werkkamer, is het enige vertrek in huis dat volledig is ingericht. In de rest van de kamers staan overal onuitgepakte dozen en tassen en er liggen stapels spullen die nog geen plaats hebben gevonden. Ook hangen nog niet overal gordijnen en er hangt nog geen foto aan de muur. Hij heeft gelijk, ik zal de tussenliggende weken goed kunnen gebruiken om het huis verder in te richten zodat ik me er ook werkelijk thuis ga voelen. Tot nu toe heb ik in dit huis, hoe mooi het ook is, nog steeds het gevoel dat ik er logeer in plaats van woon. De keuken is prachtig, net als de woonkamer, maar ze zijn niet van mij. Ons oude huis was veel kleiner en de meubels die daar de woonkamer vulden, worden hier compleet opgeslokt door de enorme ruimte. We hebben een grotere boekenkast nodig, een nieuwe salontafel en waarschijnlijk ook een andere eethoek. Daarnaast moet er ook een nieuw bankstel komen want de bloedvlekken kreeg ik er niet uit.

‘Waar wil je heen?’ vraagt Rob, me uit mijn overpeinzing halend. ‘Ik kan mijn ouders bellen, in de Dordogne is het meestal prachtig weer en ik weet zeker dat ze ons graag zien komen.’

Ik twijfel. Ik mag mijn schoonouders graag en ik vind het helemaal niet erg om in hun huis te logeren, maar twee hele weken? Visite en vis blijven drie dagen fris, zegt men. Of het nu vrienden zijn of familie, dat maakt niet uit.

‘Het is toch ook leuk voor Sofie,’ zegt Rob dan. ‘Ze ziet mijn ouders toch al zo weinig.’

Daar heeft hij gelijk in. Bovendien hebben mijn schoonouders een keuterboerderij en ons meisje zal de dieren prachtig vinden. Voor haar ga ik overstag.

‘Oké, dan gaan we,’ zeg ik. ‘Bel ze maar dat we graag komen.’

Ergens heeft het ook wel iets gemakkelijks, nu hoef ik niet na te

denken over wat er allemaal mee moet. Gewoon hup wat kleren in een koffer en wegrijden. En als we iets missen kunnen we het lenen of is het zo gehaald. Geen inpakstress, weinig kosten. Het klinkt ideaal.

‘Opa oma,’ zegt Sofie. Ze staat achter me. In haar handje houdt ze haar roze ponypaardje dat overal mee naartoe gaat.

‘Ja,’ zegt Rob. ‘We gaan naar opa en oma en jij mag mee. En mama gaat voor jou een gezellig kinderdagverblijf regelen, waar je met andere kindjes mag gaan spelen, vind je dat leuk?’

Sofie trekt een pruillip. ‘Nee, Fie niet,’ zegt ze. ‘Opa oma toe.’

Ik pak haar op en kus haar op haar neusje. ‘Nee niet vandaag lieverd. Later, als mama gaat werken.’

Ze lijkt gerustgesteld. Samen verlaten we Robs werkkamer. In de woonkamer wordt ze al snel weer in beslag genomen door de doos met Duploblokken en haar ponypaardje.

Ik pak de tablet uit de kast en open de browser. ‘Kinderdagverblijf Venlo’ tik ik in. Er verschijnt een lange lijst met kinderopvangcentra. Wat doe ik daarmee? Gewoon bellen en vragen of ze plaats hebben en dan Sofie inschrijven, of zal ik er eerst gaan kijken? Ik bekijk de foto’s van wat websites en zie bij de informatie dat ze in het weekend gesloten zijn. Ik schrijf enkele telefoonnummers op en neem me voor om maandagochtend te bellen, dat is ook vroeg genoeg.

Ik leg de tablet weg en ga bij Sofie op de grond zitten. Samen bouwen we een hoge toren.

‘Over een uurtje is papa klaar met werken,’ zeg ik. ‘Dan gaan we wandelen in het bos.’

Ze lacht naar me en bouwt verder. Deze momenten met haar ga ik toch wel missen.